

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. Amantis animæ ad sponsum suum crucifixum suspiratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

umbra dilecti: ut jam nihil sponsæ sit cruce dulcius; postquam illi sponsus nativum horrorem amaroremq; inolitum suo scilicet cruore diluit, sacris membris deterfit; atq; lignum illud patibulare, extremi olim opprobrij atque supremi cruciatûs administrum, in floridum ac genialem lectulum, in quo sponsa cum sponso, crucifixa cum crucifixo, arcanis modis delectetur, commutavit. Ita nimirum ex Augustini sententia: *omnia seva & immania, prorsus facilia ac propè nulla efficiunt amor.* Et: *quæ dura sunt laborantibus, eisdem ipsis mireseunt amantibus.* serm. 48. de temp.

Propter hæc denique ait S. Bonaventura, unicum esse talis sponsæ dolorem, si videat cor suum ad aliud, quàm ad Christum passum, inclinari: *Inebriat enim se (subdit) Christi cruore, & jam dedignatur perfrui aliâ re. Nam sanguis Christi ornat genas ejus, ut Christi formis sit pura Christi sponsa. Agnoscit enim, quod in apertione lateris ejus, copulata est in conjugium ejus: & ideo semper vult stare ad latus ejus. Palpat & tractat sponsum suum vulneratum, & totum vulneratur cor ejus. Applicat cor suum vulneribus sponsi, alligat & stringit indissolubili vinculo charitatis; & sic colligatur vulnerata sponsa cum vulnerato sponso, & vulnus vulnere copulatur. Emanat sponsi sanguis in vulnera sponsæ, & ipsa deficit dolore, amor liquefit, ibiq; requiescit.* Sic ille.

§. 3.

*Amantis anime ad Sponsum suum Crucifixum
suspiratio.*

His porrò quæ dixi tecum accuratè perpenfis, pro hujus exercitij velut clausula, ex religiosissimi Abbatis Bloisij *Spec. spir. c.* monito; ipsum Dominum **JESUM** excruciatum, vulneribusq; confectum, elige in charissimum sponsum anime tue, et magis amanter contemplare & amplectere. Nam ex ejus roseis vernantibusq; plagis, mellisui gratiarum rivi promanant. Atque
uti

uti studiosus id facias, en habes hic subjectam formulam, & tanquam suspirationem quandam, quâ anima tua possit amanter & otiosè dilectum suum cruci suffixum compellere.

Amabilis JESU, quando id votum tuum & amantissima dignatio est, ego te plagis confectum, oppletum opprobrijs, & sanguinis tui tanquam purpurâ trabeatum, eligo in sponsum, amatorem ac Dominum cordis mei. Nescio sanè, quibus te oculis alij in cruce pendentem aspiciant. Nam quibusdam lego, JESUM crucifixum esse scandalum, alijs autem stulticiam, & plures sunt inter sequaces tuos, qui esse amare te dicant, attamen te sine cruce complecti velint, in qua nihil nisi asperitatem, probrum, amaritudinem inveniant. Et mihi equidem idem quandoq; animi sensus, eadem oculorum fascinatio fuit; cum nempe sciperem ut parvula, & adhuc in amore tuo rudis essem. Ast, ubi detersis externorum phantasmatum nube, aperuisti mihi interiores oculos, & gustare te cœpi, atq; amore duce, crucis tuæ intimam penetrare, nusquam mihi dulcior, formosior, amabilior appares, quàm in illa deformitate atq; horrore crucis tuæ; quam tu tamen aspectu deformem ac torvam, contractu scabram atq; horridam, cultu probrosam atque infamem, nihilominus tibi desponsare, atq; arcto complexu adstringere, amore mei dignatus es. Ut proinde sit quod gestiens exclamem cum mystica illa amante: *Ecce tu pulcher es, dilecte mi, ecce tu pulcher es; lectulus noster floridus.* Quidni enim floridum appellem lectulum crucis? quem convestit flos campi, & lilium convallium; quem Jesus Nazareus, hoc est, floridus, insternit, & vernantibus plagis suis, roseoq; pingit sanguine; ut eum jam apiculæ Paradisi, sanctæ inquam animæ, certatim circumvolitent, ejusq; florum cœlesti succo, divinòq; nectare delicate pascantur.

Atque eundem illum floridum crucis tuæ lectulum, nostrum non immeritò appellavi; quando ad eum me admittis

missi ut sponsam: qui tamen angustus videatur, verendum non est, ne alter ex eo decidat; quia ita charitate dilataratus est, ut ad illum omnes invites, & verò omnes venientes capiat.

Jam video pristinum errorem meum, & pueriles in via spiritus sensus meos agnosco: frustra te quærebam in lectulo meo, dilecte mi; non dico inter illecebras, atq; comoda humanæ vitæ, in quibus te minimè reperiri etiam tum scis noveram: sed neq; in requie spiritali, aut divinorum solatorum suavitate mihi requirendus fuisti, qui in cruce, potius, hoc est, in afflictione, derelictione, desolatione, quæri & inveniri debueras. Crux nimirum tibi lectulus est, in quo cubas in meridie, in quo suaviter erubescis in æstu diei, in summo fervore immensæ tuæ dilectionis. In hoc ego strato te libens amplexor, Sponse mi, & tecum unâ dolores tuos, cruciatus, opprobria, tædia, derelictiones cōplector. In hoc unâ tecum jacere volo, in hoc acquiescere, in hoc cibum, somnum, oblectationem capere, in hoc, quod ævi mihi est reliquum, tecum agere, donec aspiret dies æternus, & inclinentur umbræ istius nostræ mortalitatis. Ah! quando erit illa dies, quâ non jam doloribus oppressus, sed ineffabilibus redundans lætitijs, non jam cooperatus opprobrijs, sed luce vestitus & gloriâ, dextrâ tuâ me amplexans introduces in cœlestes thalamos, genialibus gaudijs, & perenni quodam atque beato divini oris tui osculo fruituram! istic enim, uti de tua confido misericordia, in sinu patris tui, inter puras liquidâsq; delicias consummabuntur nuptialia fœdera, quæ nunc in luctu ac doloribus inimus inter brachia crucis.

Veruntamen ea, tua propriè curatio est, mi JESU; cujus amabili providentiæ, hoc quodcunq; est desiderij mei relinquo. Interim dum adhuc hic peregrina per fidem ambulo, & non per speciem, esto mihi vir dolorum, & sponsus

fus sanguinum; ut tecum & in te dolores amem, & sanguine tuo genas meas ac vultum exornem. Deniq; hæc una mihi sit hoc in exilio sollicitudo, ut qualem te in hac cruce, conspicio, talem me tibi exhibere contendam; ut, quoad libebit, amoris meo crucifixo ac vulnerato conformis effecta, sponsæ nomine reperiar non indigna.

P. I. c. 15.

Habes insuper in Stimulo divini amoris, istius Doctoris Seraphici ardentis affectus, quibus acerbissimâ & ignominiosam Christi passionem ambit sibi dari in sponsam, indissolubili nuptiarum vinculo jungendam. Sese enim illam amare ante omnes terræ cœliq; delicias, hanc totis visceribus concupiscere, absq; hac nolle vivere; hanc deniq; esse unicum solatium & desiderium animæ suæ, & plura his paria, quæ facile erit in præsentem transferre tractatum. Ejusdè operæ & rei est, Christum crucifixum in sponsum optare, & passionem ejus in sponsam dilectam assumere: cum neque JESUS crucifixus sine passione sit, neque passio Christi absq; Christo esse possit. Et utraq; istâ figurâ loquendi id ipsum adumbratur, quod contendimus: cum videlicet, qui Christum ardentem amaverit, & intima quadam ratione ei conjungi & copulari voluerit, unâ cum illo crucis ejus dolores atq; ignominiam amanter complecti, & sibi tanquam despondere, debere.

CAPUT XIII.

*Cum corde JESU Crucifixi cor suum conjungere,
aut commutare.*

§. 1.

*Exercitatio proposita, autoritate & exemplis ad-
struitur.*

EA